

Список використаної літератури:

1. Заїка Ю. Необхідні спадкоємці та розмір їх обов'язкової частки за новим цивільним законодавством України // Цивільне право. — 2004. — вересень. — С. 60-62.
2. Цивільний кодекс України: Закон України від 16 січня 2003 року. — Х.: ТОВ «Одіссей», 2003.

ВОРОНИНА Н. В.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
доцент кафедри цивільного права, кандидат юридичних наук

СТРАХУВАННЯ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ

Невід'ємною частиною соціальної політики будь-якої держави є соціальний захист військовослужбовців, ветеранів армії і флоту, членів їх сімей. Вона являє собою систему заходів, спрямованих на компенсацію деяких обмежень конституційних прав людей у погонах. Захист Вітчизни пов'язаний з підвищенням ризиком для життя та здоров'я військовослужбовців. Тому в багатьох країнах світу передбачається такий вид соціального захисту, як страхування.

Обов'язкове страхування військовослужбовців в Україні існувало з 1995 р. по 25 грудня 2013 р., поки уряд не прийняв постанову № 975, що замінила страховий захист одноразовою компенсацією з бюджету. На думку О.М. Залетова така заміна, ймовірно, була виправданою, оскільки останніми роками страхування військовослужбовців в Україні було формальним, а не реальним видом захисту». Однак на сьогодні, страхування може стати додатковим захистом до вже існуючої бюджетної компенсації, але для цього потрібно створити спеціальну страховку. «Для забезпечення додаткових соціальних гарантій військовослужбовцям уряд має розробити стандартний страховий продукт, який передбачатиме можливість оплати страхування не тільки за рахунок держбюджету, а й за рахунок спонсорів, а також забезпечувати загальний страховий захист військових у розмірі від 1 млн грн» [1]. Щодо добровільного страхування, то настання страхового випадку в результаті військових дій є стандартним винятком у всіх договорах страхування. Страхування військових має бути обов'язковим видом захисту або субсидованим державою. Послуга може бути і добровільною, але в такому випадку потрібно згода страховиків та підтримки держави.

Від нещасного випадку (з урахуванням ризику смерті) були застраховані 30 військових, що беруть участь в антитерористичній операції на сході України.

Сума страхування і бренд страховика, який продав захист військовим, невідомі, але страховий платіж склав 2,5 тис. грн за одного застрахованого. Страхувальником виступив приватний бізнес, що забезпечує фінансову підтримку військовослужбовців.

В даний час страхування військовослужбовців широко поширене в багатьох країнах світу, але має різні форми і межі застосування. Військово-політичне керівництво більшості країн — учасників блоку НАТО розглядає дотримання соціально-правового статусу та гарантій військовослужбовців в якості обов'язкової умови збереження і зміцнення престижності та привабливості служби в Збройних Силах, а також стимулювання особового складу до підвищення професіоналізму і продовження військової кар'єри. За кордоном при розгляді питань соціального захисту військовослужбовців, особливо у випадках ушкодження здоров'я, перевага надається рішенням проблем тих військовослужбовців, які отримали ушкодження здоров'я при виконанні бойових завдань, в тому числі і при здійсненні антитерористичної діяльності.

Страхування американських військових реалізується в рамках конкретних страхових програм, прийнятих Конгресом США. Починаючи з 1919 р. і до теперішнього часу в США було 8 програм страхування.

Страхування військовослужбовців у США не обов'язкове і не завжди державне. У практиці страхування Сполучених Штатів утвердився щомісячний страховий внесок, який перераховується з зарплати військовослужбовця на рахунок страхової компанії. Величина щомісячного страхового внеску залежить від того, на яку максимальну страховий захист розрахований страховий поліс і за якою програмою страхування він діє. Так, наприклад, раніше при максимальній сумі страхового захисту в 50 тис. дол. щомісячний страховий внесок військовослужбовця за програмою за участю уряду США становив 4 дол.

Особисте страхування військовослужбовців США, швидше за все, класичне. Військовослужбовець може застрахувати своє життя на певну суму, купивши страховий поліс в одній з приватних страхових компаній (укласти договір страхування). При цьому військовослужбовець сам призначає вигодонабувачів і оплачує даний страховий поліс. Досить поширена сума максимального страхового покриття на випадок смерті військовослужбовця становить від 10 тис. до 50 тис. доларів [2].

Отже, зростаючий ризик заподіяння шкоди здоров'ю військовослужбовців вимагає від держави адекватних заходів, що збільшують захищеність зазначених категорій громадян. Вони повинні носити не декларативний характер, а базуватися на налагодженому механізмі їх практичної реалізації. В кожній цивілізованій країні така позиція держави є основним критерієм організації соціального захисту військовослужбовців щодо їх життя і здоров'я. Вітчизняна система захисту військовослужбовців являє собою складну систему, що складається з сукупності відносно відособлених елементів, одним з яких є обов'язкове державне страхування. Результати його функціонування, безсумнівно,

мають позитивну спрямованість. Однак жодна система не може вважатися ідеальною, позбавленою недоліків. Вона може бути оптимальною за деякими показниками і протягом обмеженого періоду часу. Впродовж життєвого циклу змінюються зовнішні параметри, що впливають на систему, відбувається її внутрішня трансформація. Ці чинники породжують необхідність її модернізації, удосконалення, а в деяких випадках і скасування [3].

Список використаної літератури:

1. Залетов, О. М. Страхування від нещасних випадків [Текст] : навч. посібник / О.М. Залетов, А.М. Соболев, О.В. Бондар. — К. : Міжнародна агенція «BeeZone», 2003. — 352 с.
2. Серьогін В.П., Вашкевич І.М. Закони Пентагону (Нотатки про військове праві США). — М., 1990.
3. Москаленко В.Ф. Медичне страхування — актуальна проблема військової медицини: стан і перспективи: інформаційно-аналітичний збірник / В.Ф. Москаленко, О.Г. Шекера — К.: ВИДАВНИЧИЙ ДІМ ЕКМО. — 2008. — 330 с.

GONCHARENKO V. A.

National University «Odessa Law Academy»,
Associate Professor of Civil Law, PhD, Associate Professor

PROPERTY RIGHTS OF COHABITING COUPLES IN ENGLAND

An increasing number of couples are living together without getting married or entering a civil partnership. Sometimes the court has had to consider what the term «cohabitation» means. Thus in *G v.G* [2000] 2 FLR 533 the court had to consider whether the parties were cohabiting. They were cohabiting because: there was a sexual relationship; some financial support; and the respondent's evidence demonstrated that from his perspective the parties were cohabiting.

During their relationship and on relationship breakdown, the property rights of cohabitants are governed by the general rules of property and contract law. Compared with married couples, cohabitants are therefore in a disadvantageous position on relationship breakdown, as the court has no discretionary jurisdiction equivalent to that of the divorce court to adjust their property rights according to their needs and resources and irrespective of their rights of ownership. The case of *Burns v. Burns* provides a good illustration of the disadvantages of being a cohabitant compared with a